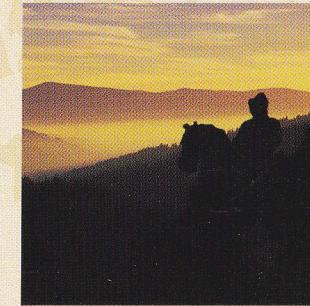

ROMÂNIA – ROMANIA

PRACULA

VLAD ȚEPEȘ
VLAD THE IMPALER

Text / Text
Mariana Pascaru

Traducere engleză / English translation
Alistair Ian Blyth

Editat © AD LIBRI
Toate drepturile asupra prezentei lucrări aparțin editurii Ad Libri.
Reproducerea integrală sau parțială a textelor sau ilustrațiilor
este posibilă numai cu acordul prealabil scris al editurii Ad Libri.

tel/fax: 021-212.35.67, 610.37.92, 210.88.64
e-mail: adlibri@adlibri.ro
www.adlibri.ro
www.calator-pe-mapamond.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:
Vlad Tepeș, Dracula / foto: Florin Andreeșcu; text: Mariana Pascaru
trad. engleză: Alistair Ian Blyth
București : Ad Libri, 2017
ISBN 978-606-8050-85-0
77
94

ROMÂNIA – ROMANIA

Umbre încoronate

De la Bram Stoker citire, Vlad Țepeș a devenit contele Dracula – un vampir aflat mereu în căutarea unor victime cărora să le sugă sângele. Este foarte greu de înțeles cum de s-a ajuns la situația ca peste figura istorică a domnitorului român să se suprapună imaginea unui moroi stăpânit de forțe malefice. Se zice că, aflându-se în căutarea unui personaj emblematic pentru romanul său, Bram Stoker ar fi apelat la un prieten – Arminius Vambery, profesor la Universitatea din Budapesta. Acesta i-a povestit scriitorului irlandez despre un voievod valah din secolul al XV-lea, căruia i se spunea „fiul Dracului”. Acest ultim amănunt a fost decisiv: aşa a luat naștere, în 1897, celebrul personaj Dracula.

De ce era numit Vlad Țepeș de contemporanii săi Drăculea? Deși nu ar părea aşa, povestea este extrem de simplă: tatăl său, Vlad al II-lea, a fost învestit de către împăratul Sigismund, la data de 8 februarie 1431, la Nürnberg, cu ordinul Dragonului. Acest ordin cavaleresc era o societate militaro-religioasă care avea ca scop oprirea extinderii Imperiului Otoman. Blazonul ordinului era reprezentat de un dragon (simbol al otomanilor) și o cruce (simbol al creștinătății). Cum în română „dragonului” (*Drahe*, în germană) i se spunea și „drac”, lui Vlad al II-lea i s-a adăugat calificativul Dracul, iar urmașii săi au fost numiți Drăculești; Vlad Țepeș era „Drăculea” (Dracula), adică „Fiul Dracului”, după cum indică sufixul de apartenență „-ea”.

Toate legendele referitoare la Vlad Țepeș, alias Dracula, povestesc despre neobișnuita sa cruzime. Modul, de-a dreptul macabru uneori, în care înțelegea „să facă dreptate” și să pedepsească „hiclenia” îi băga în sperieți pe supușii săi. Detractorii lui au avut grijă să ne transmită în cronică doar imaginea unui voievod însetat de sânge. Iată de ce a fost foarte simplu ca personajul istoric Vlad Drăculea să fie asociat unui personaj fictiv de roman de groază, căruia î-a împrumutat doar numele. Nu se știe cum, s-a ajuns ca pe seama lui Țepeș să fie puse crime de felul acelora de care se făcea vinovată contesa Elisabeta Bathory, care a ucis în castelul ei din Cetnie (Ungaria) peste 650 de tinere, al căror sânge, presupunea ea, avea virtutea de a-i asigura nemurirea.

Astfel, Vlad Drăculea intră în categoria vampirilor, a strigoilor care au nevoie de sânge proaspăt pentru a-și perpetua palida lor existență. Mitul Dracula este pus în corelație cu simbolistica săngelui ca elixir al vieții veșnice, similar unui soi de ambrozie. Ideea nemuririi asigurate prin intermediul săngelui este foarte veche: în multe mitologii, săngele e considerat sediul sufletului. Rezultă de aici că bând săngele cuiva, vampirul își însușește sufletul, deci viața victimei.

